

Pot v nebó.

Ostra burja zunaj brije,
 Sneg in led naravo krije,
 Mraza stóka, póka vse;
 O gorjé bi njemu bilo,
 Ki bi vréme to dobilo
 Ga na potovanji kje!

Ali vendar, ée ne moti
 Vid me, deček gre po poti,
 Lačen, strgan, razoglav!
 Bledo, vpalo mu je lice,
 Ledené na njem solzice,
 Kam vžé zjutraj gre zaprav?

Oh, mu mati so umrli
 V groba dnó so jo zaprli,
 A ljudjé mu rékajo:
 Da v nebó odšli so mati,
 Kder med angeljčki so zlati,
 Ter na njega čakajo.

Poiskati mater milo
 Revno dete je sklenilo,
 Se podá na pot daljnó;
 Gor po cesti gre popotnik,
 Smili njemu se sirótnik,
 Ganen reče mu takó:

„O sirota ti uboga,
 Kam ti iti je nalóga
 V tacem zlem vremenu dnès?
 O kako bledí ti lice,
 Ledené na njem solzice,
 Razoglav si, strgan vès?“

„Matere jaz iščem svoje,
 Ki odšlá te dni v nebó je,
 Me pustila sámega;
 Ker takó ste mi dobrotní,
 Mi povejte mož popotní,
 Je-li daleč do nebá?“

„Daleč, daleč, dete moje,
 Pot v prelepo tjá nebó je,
 Z Bogom idi, revček ti!“ —
 In naprej gre dete bédno,
 Ginejo močí mu vedno;
 Drug popotnik ga dobí.

„O sirota ti uboga,
 Kam ti iti je nalóga
 V tacem zlem vremenu dnès?
 O kako bledí ti lice,
 Ledené na njem solzice,
 Razoglav si, strgan vès!“

„Matere jaz iščem svoje,
 Ki odšlá te dni v nebó je,
 Me pustila samega;
 Ker takó ste mi dobrotní,
 Mi povejte, mož popotní,
 Je-li daleč do nebá?“

„Daleč, daleč, dete moje,
 Pot v prelepo tjá nebó je,
 Z Bogom idi, revček ti!“ —
 In naprej gre dete bédno,
 Ginejo močí mu vedno;
 Tretji potnik ga dobí.

„O sirota ti uboga,
 Kam ti iti je nalóga
 V tacem zlem vremenu dnès?
 O kako bledí ti lice,
 Ledené na njem solzice,
 Razoglav si, strgan vès!“

„Matere jaz iščem svoje,
 Ki odšlá te dni v nebó je,
 Me pustila samega;
 Ker takó ste mi dobrotní,
 Mi povejte, mož popotní,
 Je se daleč do nebá?“

„Daleč, daleč dete moje,
 Pot v prelepo tjá nebó je,
 Z Bogom idi, revček ti!“ —
 In naprej gré dete bédno,
 Ginejo močí mu vedno,
 Mrak siroto dohití.

K samostanu v nóči pride
 In pozvonit k durim ide,
 Že odpira bled minih, —
 Solz potok se dečku vdere
 Ter močí se zadnje zbere —
 Tužen mu govór je, tih:

„O gospod moj prečastití,
 Ali tukaj morebiti
 Ono lepo je nebó,
 Kjer mi — kakor govorijo —
 Dobra mati zdaj živijo,
 O peljite me pred njó!“

Rekši to, otroče bédno
 Sklene zdaj očí za vedno,
 Duša zapustí teló, —
 Solzo si minih obriše,
 Te besede zgovorí še:
 „Našel revček, si nebó!“